

CHARITAS IN DEO QVIESCENS

edur

Kiærleikañs Anægia i Gude.

Einfaldlega yfirvegud, wt af Ordum hiñs H: Jobs, i hanns Bookar 1 Cap. v. 21.,

DRottenn gaf.
DRottenn burt-took.
Sie Nafn DRottenns veg-samad.

Selst innheft 2 Skild.

Prentud i Þvi konungl. privilegerada Book-þryckerie ad HRAPPSEY, af Gudmunde Jonssyne, 1784.

I.

Drottenn gaf.

Reikande Hugar-hiol, Heim vidann yfirfer, enn finnur under Sool, eckert sem fullnæger, Søknude Sœlarennar, og Harme þeim sem Briooſted ber.

Aflvana Þánka þvi, (þad eitt má ſtilla Þijn), hef eg nu Hæder i, Herra Gud, upp til þijn. Þar ſem eg veit ad vera, kroptug Huggunar Medol mijn.

Guddómleg Giædska þín, gaumgæfi hvørs eg bid, Ord, Hug og Andvørp mijn, esl sialfur, leid og styd. Lœt þang ei fyrre linna, enn Lijknar-Straumana þijna vid.

Nóa Líds Fódur frá, fordum send Dwfa var; Hvørge nam Friistad sœ, Fluge til Stodvunar; J Ørk þvi aptur snere, heimswsa þœngad Hugurenn bar.

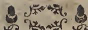
Hvar skal mitt Hiarta þá, Harms-Flood, nær komed er, utann þier einum hiœ, ætla til Hvijldar sier? Hvar skal mijn Ast sier una? Eilijfur nema Gud hiœ þier!

Ilmur þíns Astar-Þels, á øllu vott ar sig, Jœ, Þrumur Harms og Hels, hier um vel fræda mig, og þár til aptur skylda, DRotten, ad elska og dyrdka þig

Lángt fyrr enn Heimur hoofst, hugsader þu til mijn, mitt Nafn til Minnes grooft, œ Myskunar Jdur þijn, ad sijdar erfa skyllde, Sælu þar sem ei deyr nie dvijn.

Dásemdar dýrsta Hnoss, DRottenn þu veitter mier, nær þinn i Kvol

og

og Kroſs, kiæra Son wtſender. Skøpun og Skiirn hæleita, Skilning og Minne eg ſeck af þier.

Uppheldes unnter mier. Eg vil þad nefna tvent; Fyrſt: þad ſem audlegt er, Ord þitt og Sacrament. Añad: ſem innebindur, ſierhvad Lijkamañs Hogum hendt.

Reikna hier medal má; Mannanna Velgiørder, þær koma þier og fra, þu hefur gefid mier, Aſtvine elſkurijka. Eiliiſar ſieu Packer þier!

Ein af þeim Edlis ſkiar, Uñuſta Chriſti var; Miin Fóſtur-Móder kiær, (Minningar bleſſadrar.) Mier af Guds Milde gefin, til Yndes, Heidurs, Adſtodar.

Gudlegrar Aſtar Art, á heñe ſierhvor las, Lijferned Lioos þad biart, lyſte ſem Soolen Glas. Hun bar med Heidre og Sooma, **Kiærleikanns** Heite *CHARITAS.*

Gudhrædſlu dyrre Dyggd, Dagfar ſitt prijdde Ged, Ord hañs af Trw og Tryggd, tijdkade og elſka red; J þvi Saal Unun hafde, epter þvi breytte Lijferned.

Eins mier frá Ungdóms Tíd, af Henne kennast vann, Guds Otte Þekking Þijd, Þioonusta og Trw æ hann; Umsorgun froom Þvi fylgde, ad foostra og audga Lijkamann.

Rett eins og Móder mig, miúkustu Hiartans Ast, umvafde, som vid sig, sw var og aldrei brást. Guds nákvæm Náder Hyggia, til mijn i ollu soddann sást.

Tídt gegnum Hennar Hönd, Himensins Blessan rann, hvorrar Adhiwkran Aund, Aumstaddra gledia vann, alldrei neins Hugsun hryggde, huggade og kiætte vel margann.

Síst gefur Tíden tóm, nie Trege Hiartans mier, öll Hennar Astverk fróm, og Dyggd ad teikna hier. Þad næger Þeirra á Hædum, bæde fullt Tal og Um-[illegible] er.

II.

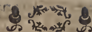
Drottenn burt-took.

Guds Astar Gaefa siw, gagnsom og ind̃æl mier, burt er þo numinn nu, Nææklæde dopur ber, Harmur og Hiartans Trege, hvorvetna kominn aptur er.

Ut þegar endad var, ákvardad Tijma-Skeid, Henne til Hiervistar, Heimferdar snere aa Leid; So skamtar Hond ens hærsta, Heill og Anstreyme, Lijf og Deyd.

Dásamlegt Drottenns Ráд, diúpt folged, lijt eg hier; Hanns sende hugul Nææd, Hana til Foosturs mier, en̄ sem

 þad

þad uppfyllt munde, Eign took hañ aptur sijna ad sier.

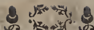
Rísande Rauna Kof, þó rate eg biturlig, med þvi so goodre Giof, Gud hefur svipta mig; Ei skal eg um̃ þad mogla, i honum gledur Sælen sig.

Undrast þad ecke má, óvitur Hugur Manns, þo Spekin, himnesk, hæ, og heilog Skaparanns, ei sijnum Bodum breyte, brekfomum epter Paunkum hanns.

Náden og Náttúran, nákvæmar hiálpast ad, i þvi ad efla Mann, upp þeim so nære Stad, sem Drottenn hagad hefur, hvor er sæ bañá þeim vill þad?

Beinleides alltijd ei, ákram̃ sú liggur Braut. Er hun þæ Ofær? Nei. Anstreyme, Sorg og Praut, ad greidum Vege verda, þeim sem Frelsarañs Fylgdar naut.

Rettvís Náttúra og Náð, nu hafa vottad sig, og Hana Lijfs æ Lead, leidt gegnum Daudanns Stig, einn til Guds Elsku Frama, fyrer þann særa Misser mig.

I Drottenns Astar Barm, iñgeng eg fryar Dyr, þangad vid þegeñ Harm, þrææ eg nu meir enn fyrr; J þvi nær Ogn ædynur, blessudu Vijge blijf eg kyrr.

Nu líted get eg gior, Guds Náðar skijrañ Vott, hvad miked Ast hanns or, ædur mier veitte gott, igegnum Hennar Hendur, sem Dauðenn hedann bar nu brott.

Jeg vil og þenkía þad, þúngañ nær Trega ber, hann mun i Hennar Stad, Hiælp veita og Fooſtur mier, þvi framar sem eg ſakna, Moodur-Astar ſem miſte hier.

O! hvørſu meir þó má, miñ Hugur gledíaſt vid, farſæla Frelſun þæ, ſem fyrer Andlætid, mijn Fóſtur Móder hreppte, hafenn i Jeſu Fadm og Frid.

Lífs-Madu ſinnar ſw, ſem tídt i Heime bar, meir alldrei minneſt nu, mettud Nægd Fagnadar, hiæ Drottēns hægre Hende, og Lyſteſemd gladværs Lifnadar.

Fridarenns er hun inn, uñgengenn Porten ſterk, og prijſar ſælann ſinn,

 Sig-

Sigur og Daudanns Kverk. ALLT dó ei, helldur lifir, heiløg dyrkande Drottenns Verk.

So stille eg somu med, sem David fordum kvad, Ordum, mitt græted Ged: Greidt vil eg þegia i Stad, og Vørum ei uppliúka, af þvi þu Drottenn, giørder þad.

III.

Sie Nafn Drottens vegsamad.

Minn Fader, goode Gud,
Giædska hvørs alldrei dvijn, heidrud og hæblessud, helg sieu Verken þijn. Þitt Lof skal Ønd mijn efla, Tign þijna prijse Twngan mijn.

Allt hvad þín Astar Hønd, unnt hefur mier og lient, Lijf fyrer eins sem Ønd, wtheimter þetta tvent: Ad þier til Æru verde, og minne Farsæld þar med þient.

Naad

Ráð þitt í Myſkun matt, mig heſur jaſnann leidt, eins fyrer ſwrt og ſætt, ſicalſuun þier mig tilreidt, og til Farſældar Frama, ſierhvoria Lijſſens-Gotu greidt.

Grátbikar þennann því, þacklát eg drecka vil, þar ſinn eg einninn i, Aſtſemdar betſtu Skil; Jæ, hann er eſlauſt auſinn, af þijnum diwpa Nædar-Hyl.

Ráðſkøſun reyneſt þín, rettvís á allann hætt, þo Hyggia mannleg mijn, moot henne ſpyrne þrætt, uns ad Aſdriſen betſtu, þinn Nædar Tilgang birta brætt.

Eg er því alltíð hier, ánægð með Vilia þinn, hann ſkal af Hiarta mier, hvorvetna velkominn, og Naſn þitt nædarſulla, af mier vegſamad ſierhvort Siñ.

Take þitt Fødur-Fáng, framveges vil vid mier, Svefn, Vøku, Seſs og Gæng, ſel eg i Hendur þier, jæ, Lijſs og Andar-Eſne, annaſt þu giorvøll þar og hier.

Betre þín Aſt er ein, øllu Veralldar Fie, ei gefſt mier onnur nein,

Unun a Jardrijke; Þu ert þo allt forgœnge mitt Hiartans Traust og Hlutskipte.

O Gud! eg inne þier, allshugar Þock og Prijs, þijn komenn ad sw er, Uñusta i Paradijs, hvar Hun af Heims Armædu, friæls lifer heilog, farsæl, vijs.

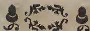
Gott sem HUN nytur nu, nær þijnum Velldes Thron, er Nædar Uñbun sw, a hvorre Trwar Sioon, sijna hier sijfelldt hafde, Hun med vakande Hiartans Boon.

Allt Gott sem eg hier naut, og adrer Henne fra, hundradfalldt Henne i Skaut, Hædunum fellur a; Lof sie þier Gud sem góda, Giøf hefur veitt og teked þá.

Dyrd krind af Dygdum skiær, Daudans vidskilenn Sverd, mijn Fóstur Móder kiær! Minning þín eilifuverd, mier skal i Briooste bwa, uns þier eg samtengd aptur verd.

Æ! hvörsu er eg þier, of fiarlæg ordenn nu, syrgiande i Heime hier; A Hædum lifer þu, i Gladværd æfarande, O hvad frabær er Sæla su!

Tij

Til Þín nær Herrann hár, Hervistar styttex Bid, kem eg, um̃ eilijf Ar, ei skilst Þig framar vid, sijfellt Þier samfagnande, hia Drottenns Jesu hægre Hlid.

Una skal inn til þess, i Elsku, Von og Trw, mijn Sæl, og Hugur hress, vid Hiastod mijns Jesu, og Heiten Oriwsande, hvorium eg treyste af Hiarta nu.

Rósfarfad blessad Blód, og Beniar Lausnarans, þaug Kior mier gefe good, i Gladværd Himna Rañs, hedañ wr Heime ad fara, og hia Þier bwa i Fadme hanns.

